

Preken 22. Januar 2017

3. s. i åpenbaringstida

Kapellan Elisabeth Lund

Joh. 2, 1-11: Bryllupet i Kana

Hva kan skje der Jesus er tilstede?

Vi er i åpenbaringstida i kirkeåret,

og det at noe åpenbares handler om at noe blir mer synlig for oss.

Det er noe som åpner seg. I denne tida blir vi møtt av tekster her i kirken, som kan være med på å vise oss mer av hvem Jesus er.

Prekenteeksten i dag er henta fra Johannesevangeliet, der vi får høre om det første tegnet Jesus gjorde. Johannes bruker evangeliet sitt blant annet til å vise til det han kaller tegn på at Jesus er Messias, at Guds rike har kommet nær.

I gresk tradisjon, som Johannes var preget av, snakka de om tegn til forskjell fra bevis. Tegnet kan ikke bevise noe, men det kan vitne om en sannhet. Et tegn er også noe som viser til noe utenfor seg selv. Noe synlig som uttrykker det usynlige. Tegnet åpner opp så vi kan se mer av Guds rike.

Johannes forteller ikke om like mange av Jesu under, som de andre evangelistene gjør. Han skriver selv at han har gjort et utvalg, han har tatt med historiene om åtte undere som han kaller tegn. De skal vitne om, og underbygge, at det Jesus sier er sant, og at Jesus er Messias.

Det første tegnet skjer i Kana, og vi hørte Birgitte lese om bryllupsfesten Jesus var med på der. Der går vertskapet tomme for vin, noe som var en som var en liten katastrofe i den tidas kultur. Vertskapet hade plikt til å ta seg godt av gjestene. Moren til Jesus gjør sitt, så Jesus til slutt ber tjenerne fylle noen

steinkar med vann. Vann blir til vin, og festen og vertskapetets ære, er redda.

På den festen skjer det noe som gir et glimt inn i en annen virkelighet. Vi får se inn i et rom der Jesus er tilstede. Det skjer noe der som vi ikke helt kan fatte. Det skjer en forvandling. Vann blir til vin.

Det kan skje en forvandling der Jesus er til stede.

Ser vi hvor Gud er i livene våre? Ser vi hvordan Gud forvandler midt i alt det vi holder på med? I møter med mennesker, her i kirka, på jobben, i hjemmene og ute i verden? Alle steder der det er folk.

Jeg har tenkt på det at det virker ikke som så mange av de som var i det bryllupet i Kana egentlig fikk med seg det som skjedde.

Bare Maria, tjenerne og disiplene.

Kjøkemesteren synes bare det er rart at brudgommen har spart den beste vinen til slutt. Og gjestene fikk bare nyte vinen. Det virker ikke som de fikk med seg hva som sjedde bak kulissene.

Det er kanskje mye som skjer som vi heller ikke alltid får med oss at har med Gud å gjøre. Mye godt vi opplever, mange små tegn.

Mange spor etter Gud i livene våre. Det handler ofte om hva vi ser etter, og hvordan vi ser. Hvordan kan øynene våre åpnes, så vi ser at Jesus er tilstede?

Noe av det jeg synes er ekstra fint med vinunderet, er at Jesus bruker noe helt vanlig til å gjøre noe helt uvanlig. Han bruker vann. Vanlig vann som vi drikker eller vasker oss med hver dag. Og så forvandler han det.

I dag har vi helt vanlig vann fra springen i døpefonten, og så over hodet til Margit.

I dåpen blir vannet til en kilde som gir evig liv. Her i dette rommet får vi da også et glimt av en annen virkelighet. Det skjer noe vi ikke kan fatte. Vi kommer inn i et rom der Jesus er tilstede. Der det skjer noe synlig, og vi får del i noe usynlig.

Midt i vår virkelighet, midt i hverdagen vår, finnes Guds rike.

Det rommet, hvis vi kan kalle det det, er preget av kjærlighet, tilgivelse, raushet og gjestfrihet.

Jesus er like mye tilstede hele tiden, men jeg tenker litt sånn på det at jeg går litt ut og inn av det rommet der Jesus er. Eller at jeg gir mer eller mindre plass til Guds rike i livet mitt, eller at jeg slipper Jesus mer eller mindre til inn i hverdagen min.

Likevel er Jesus alltid like nær. Han er tilstede like mye, uavhengig av min bevissthet, eller mine følelser. Men det er noe som skjer når vi får de små glimtene av noe annet, av Guds tilstedeværelse. Det er som det står i den salmen vi skal synge etterpå: ”finna ørsmå hol i dagen, som gjer Kristus sterk og nær, der eg lever midt i livet, midt i verda, midt i dagen, ber eg med meg Kristi kjærleik, det er lys og salt eg er”.

Vi som kirke kan få være med på å åpne opp, så flere kan få oppdage de små hullene i dagen, få se at Jesus er i rommet. At han er tilstede både i gledens rom og i sorgens rom. At han er midt i livene våre, der vi er.

Maria er med på å vise oss hvordan det kan gjøres.

På den bryllupsfesten begynner hun med å bare gjøre Jesus oppmerksom på at det ikke er mer vin. Hun sier ikke hva han skal gjøre, hun bare forteller hva hun ser.

Men Jesus har tydeligvis ikke tenkt at denne dagen, denne festen, skal være stedet for hans første under. Det første tegnet.

”Min time har ennå ikke kommet”, sier Jesus.

Men Maria gir seg ikke med det første.

Hun setter ting i gang, og ber tjenerne gjøre som Jesus sier.

Vi kan være som henne. Se oss rundt etter de behovene som finnes, fortelle Jesus hva vi ser, påvirke andre til å lytte til Jesus, og så sammen gjøre

det han vil vi skal gjøre. Jesus kunne fiksa alt selv, men han bruker vanlige mennesker til å være med på underet.

Tjenerne fylte steinkarene med vanlig vann, og så gjorde Jesus resten.

Hva kan vi bidra med? Hvilke behov ser vi rundt oss?

I samme rom som Jesus kan vi, helt vanlige mennesker, være med på at forvandlinger skjer.

I Kana skjedde det mer enn at vann ble til vin. Det står at da Jesus gjorde dette første tegnet, åpenbarte han sin herlighet og disiplene hans trodde på ham. Han forvandla dem til troende mennesker. De var helt vanlige gutter og unge menn, som akkurat hadde blitt kjent med Jesus. Og det som skjedde i det bryllupet var starten på en forvandling. Tegn ble til tro.

Jesus ber oss om å åpne oss for et liv i forvandling. Det livet begynner på mange måter når vi blir døpt. Da blir vi båret inn i den virkeligheten, inn i det rommet der forvandling kan skje. Det er det samme vanlige livet, men det er likevel noe annet fordi det er sammen med Jesus.

Snart kan vi få komme fram til nattverden og ta imot han som kan forvandle.

Vann kan blir til vin, vin kan bli til nåde, tegn kan bli til tro, tro kan bli til handling. Det er litt av et under når det skjer.

Amen